

Дамян Дамянов

Един пешак стърчи напред
шосето

Един пешак стърчи наред шосето
И тъжно ръкомаха на колите.
Един човек се моли да го вземат,
Но леките коли май тежко чуват.
Не на шосето – спрял наред сърцето.
Не връз асфалт – връз мен коли връхлитат:
Скъпи шофьорът път, седалка, време.
Доброто си скъпи. И си пътува.

И аз съм този същият скъперник.
И аз съм онзи същият нещастник –
Хем собственик, хем друмник изоставен.
– Махни се, тъжен автостопаджия!
... – А ако утре – ти?...
И в миг се мерва
Картината на „утре“-то ужасно:
Самотника, когото отминавам,
За помощ викащ – туй съм аз самият.

Един пешак. На автостоп. Застинал.
Не съм ли аз – сам себе си отминал?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8076>]